

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère

Mogvntiæ, 1617

Cap. 5. De præcepto suscipiendi Confirmationem,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78332)

ex D. Thoma approbatam ab alijs, tradit & abunde confirmat Suarez in ut. sect. 2. Sufficiet fundamentum illius attingisse. Nemp. quod in ijs quae sunt iuris diuini, absolute & simpliciter dispensari non possit, nisi iuxta modum & mensuram ipsi meriti diuino statutam & concessam. Ius autem ministrandi hoc sacramentum, sit diuinum; lege ordinaria concessum solis Episcopis. Pro quo post Innocentium in cap. vnico De sacra vnctione §. penultimo, Concilium Florent. loco cit. in argumentum adfert, quod de solis Apostolis (quorum vicem tenent & ipsi) legatur Actorum 8. & 19. quod per manus impositionem spiritum sanctum darent: atque loco illius impositionis manus, Confirmatio datur in Ecclesia. Ex alterius vero commissione, quam Summi Pontificis; vel alteri, quam Sacerdoti facta: tale ius concedi posse Christi in institutione, nulla traditio vel usus communis Ecclesiae ostendit. Vnde non videtur esse afferendum: praesertim cum constat, quod si alius quam Episcopus abique Papae commissione confirmaret, sacramentum sit nullum, ex cap. Manus, De consecr. distinct. 5. & cap. Quanto, De consuetudine.

10. Quarta propositio est: Quemcumque Episcopum vere consecratum, sufficientem ministrum esse huius sacramenti, etiam si haereticus sit, excommunicatus, aut degradatus: ita ut Ecclesia nequeat facere, quin sacramentum Confirmationis, ab eo datum sub debita materia & forma, ac intentione, sit validum, etiam si peccet illud administrando. Hanc quoque late persequitur Suarez in ead. disput. 36. §. 2. Sed nobis quoque sufficiet fundamentum attingisse: nemp. quod Episcopus institutione Christi sit ordinarius huius sacramenti minister: neque ex eo quod haereticus sit, aut aliter ab Ecclesia praecisus, desinat vere Episcopus esse, cum Episcopalis consecratio de leuibus non sit; sicut nec esse iterabilis. Consequenter ergo erit de se verus Confirmationis minister, tanquam non priuatus ordine neque caractere, sed solum vsu illius legitimo.

11. Ceterum cum ad pastoralem, quam Episcopus debet gerere curam ouium suarum, spectet huius sacramenti diligens administratio (propter necessitatem scilicet, qua ex cap. Spiritus sanctus, De consecr. dist. 5. in hoc mundo videtur tota aetate inter inuisibiles hostes, & pericula gradienda est) mortaliter peccat Episcopus ille qui multo tempore negligenter talem administrationem omittit, ex suo in verbo Confirmationis sacramentum §. 1. & §. 11. in verbo confirmatio diuina, quest. 2. Quod pariter dicendum est de administrante indigne: siue per omissionem aliquam substantialium culpabilem, siue per notabilem irreuerentiam, qua administrat sine interiori dispositione, & sanctitate debita; aut non seruata circumstantiarum solemnitate, requisita ad tantum sacramentum. Quod etsi non est ad salutem absolute necessarium sicut baptismus, est tamen dignitate maius illo, magisque venerandum, ex cap. De his, De consecr. dist. 5. Adde etiam, quod ex Palud. & Sylu. habet Suarez in fine disput. 38. peccare quoque grauius confirmantem in sua diocesi eos qui sunt alienae, aut in aliena diocesi illos qui sunt sui, nisi ad id acceperit facultatem: quia illegitima esset talis administratio huius sacramenti, & dissidiorum fomes, ideoque graue peccatum. Propter quod tamen non incurret ipse iure censuram, aut irregularitatem aliquam: quia id non inuenitur in iure expressum.

RELIQVA PARS CAPITIS.

De suscipiendis Confirmationem.

12. **D**E his etiam quid sit tenendum, aliquot propositionibus de iuribus. Prima est: Omnem hominem baptizatum capace esse Confirmationis. Haec patet ex cap. Omnes fideles. De consecr. dist. 5. Et confirmatur, quia omnes baptizati adscripti sunt militibus Christi: in qua ad pugnantium opus habet roborate ipsos Spiritus sancti gratia a Christo sine determinatione certarum personarum, fidelibus suis promissa. Quae gratia est sit effectus huius sacramenti: eiusdem capaces erunt omnes baptizati, seu adulti, seu infantes, seu viri, seu feminae, seu sani, seu aegri, & sic de ceteris. Nec obstat quod aliqui ex

baptizati non sunt apti ad talem pugnam; ut infantes, & amentes, qui experies sunt rationis. Nam etiam ipsi apti sunt ut armentur ad pugnam, & ut per characterem configentur in milites Christi: atque ut perfectionem, seu augmentum gratiae habitualis recipiant: quod quidem est ipsos capaces esse huius sacramenti, ac effectus illius. Quo effectus ipsos fraudari non est consentaneum: ut nec constitutos in articulo mortis. Videri potest Suarez disput. 35. sect. 2.

23. Secunda propositio est: Baptismi o capax ntem non esse capace Confirmationis. Hanc auctoritatibus & rationibus probat Suarez, in eadem disput. §. 1. Satis nobis est, quod baptismus sit ianua aliorum sacramentorum: ita ut nemo sit eorum capax, nisi baptizatus. Sic enim Ordo collatus ante baptismum non est sacramentum, ex cap. i. & vii. De presby. non baptizato. Accedit quod iuxta ante dicta Confirmatio perficitur baptizatum: & per consequens, illum praesupponat ut perfectibilem.

Tertia propositio est: Non expedire pueros confirmari ante usum rationis. Ratio est: quia hoc sacramentum non fuit institutum tanquam necessarium ad salutem; sed ad conferendum robur in pugna aduersus hostes, quibus in baptismo abrenunciamus: mundum, inquam carnem, & demonem: cuius pugnae, ut iam diximus, homines ante usum rationis non sunt capaces. Et sic consuetudo obtinuit, ut ante eundem usum confirmatio non conferatur. Id quod caeremonia illa exiget, qua Episcopus confirmatum leuiter caedit, ut intelligat se ignominiam & tormenta pro Christo pati debere: nihil enim tale intelligere potest, qui nondum habet rationis usum.

Si quaeras in qua ergo aetate debeat puero sacramentum hoc conferri? Aliqui respondent, exigendam esse aetatem duodecim annorum: alij vero septem annorum. Utrosque commemorat Suarez in sequenti §. 2. Posteriorum autem, qui plures sunt & nobiliores, responsio praefenda videtur: tum ob rationes quas idem Auctor adfert, tum quia in eadem aetate septem annorum, dari potest prima tonsura, ut per aliquot iura tradit glossa ad car. vltimum verbo infanti, De temporibus ordinat. in 6. Tunc quia illucescente rationis vsu, expedit non multum differre hoc sacramentum, sed puerum innocentem praemuniri tanto auxilio, antequam grauius peccare incipiat. Quamquam, ut addit Suarez, ob aliquam grauem causam conueniens esse posset, ut vel tempus illud anteuerteretur, vel aliud longius expectaretur; quod relinquitur prudentis arbitrio.

24. Quarta propositio est: Neminem debere vllum ordinem: immo nec primam tonsuram suscipere, qui non sit confirmatus. Haec habetur ex Concilio Trid. sess. 23. cap. 4. De reform. Quamquam ex Soto in 4. dist. 7. quest. vnica art. 3. proposit. 3. & dist. 24. quest. 1. art. 4. sub finem, & Nauar. in Enchir. cap. 22. nu. 9. qui secus faceret non peccaret mortaliter, quia nec Concilium ipsum Trident. in prohibet sub alia censura, aut alia forma quae obligationem ad mortale indicet. solumque est indecentia quaedam, neque omisso Confirmationis secluso contemptu, ut postea dicitur, peccatum est de se mortale.

CAPVT V.

De praeepto suscipiendi Confirmationem.

SVMMARIVM.

- 25 Magna quidem varietas est opinio num de difficultate, An suscipio Confirmationis sit in praeepto: sed non esse, probabiliter teneri potest.
- 26 Obiiciones in contrarium cum solutionibus.
- 27 Quatenus peccatur omissione Confirmationis.

25. **M**AGNA controuersia est inter Doctores, num fidelibus baptizatis impositum sit siue a Christo, siue ab Ecclesia praeeptum suscipiendi Confirmationis sacramentum. De qua Suarez disput. 38. sect. 1. refert quatuor sententias diuersas, ac bene illas ponderans amplectitur eam quae negat esse tale aliquod praeeptum, quia nullum habetur, non modo ex Scriptura sacra, sed nec ex traditione. Nam quod Sancti Patres aiunt sacramentum hoc requiri ad plenitudinem

seu perfectionem hominis Christiani: vel ut quis simpliciter Christianus dici possit: intelligendum est de plenitudine abundantie, qua quis non modo Christi miles est, & verus Christianus: sed etiam Christianus ad pugnam abundanter roboratus: non vero de plenitudine sufficientia, seu necessarium ad constituendum aliquem sufficienter in esse hominis Christiani: quia per baptismum talis plenitudo habetur.

26.

Neque est quod quis obiiciat, sacramenti huius institutionem esse a Christo, non enim aliquid est in precepto positum eo ipso quod institutum sit a Christo, ut patet de lavatione pedum & de consiliis Evangelicis. Nec ite est quod quis obiiciat eiusdem sacramenti finem: perseverantiam, inquam, in fide, & obsequio Christi: Nam etsi id ipsum sacramentum sit ad talem finem valde utile, non est tamen necessarium: cum sint alia media ad illum consequendum: ut oratio, & aliorum bonorum operum exercitium. Nec demum est quod obiiciat quis communem Ecclesie usum: non enim solent communiter fideles ad hoc sacramentum suscipiendum induci, tanquam obligati necessitate imposta: sed tanquam invitati ad id quod est ipsius valde bonum & utile. Unde nullis censuris adstringi solent, neque vrgeri aliis mediis indicantibus necessitate imposta. Nec etiam procuratur, ut in articulo mortis constituti illud suscipiant, si nondum susceperint: quod fieri omnino deberet si de suscipiendo datum esset preceptum diuinum. Ipsum enim saltem pro eo tempore obligaret, idque sub mortali, quandoquidem effectus de re graui. Nec item esse datum preceptum mere Ecclesiasticum, ex eo patet; quod Ecclesia in materia sacramentorum, non solet usum precepere quoad eius substantiam, sed solum determinare tempus in quo is exercendus sit. In vsu autem huius sacramenti, nullum tempus determinauit.

27.

Ex his (quandoquidem peccatum non est sine precepti transgressione) consequens est, quod D. Thomas satis aperte indicat *quest. 72. art. 8. ad 4.* & citatis pluribus aliis habet loco citato Suarez: non esse de se peccatum mortale, sacramentum istud ex negligentia aut verecundia, secluso contemptu, omittente, etiam toto vitę tempore. Ex accidenti autem, *addit idem*, tum veniale tum mortale peccatum esse potest. Veniale quidem eo nomine, quod talis omisio censetur irrationabilis quaedam prodigalitas spiritualis, & quaedam temeritas in adeundo certamine fidei sine tali adiuuamento. Mortale vero ratione contemptus, si quis pro nihilo ducat hoc sacramentum, aut effectum illius, aut vile vel puerile existimet se illi subiicere. Item ratione scandali, si quis ita se gerat publice, ut aliis exhibeat speciem contemptus. Ac demum ratione conscientie, si quis persuaderet sibi, se non posse sine hoc medio, tenationem contra fidem vincere, aut se in mortali periculo esse, ne in tormentis superetur destitutus tali auxilio, illudque negligat: nihilominus.

CAPVT VI.

De effectibus Confirmationis, ac dispositionibus requisitis ad eorum consecutionem.

SVMMARIVM.

- 28 Effectus confirmationis, specialis gratia sacramentalis & character.
- 29 De modo quo in hoc sacramento per se, & ex ipsius institutione datur gratia.
- 30 De modo quo datur ex accidenti.
- 31 In susceptione eiusdem sacramenti auxilium Spiritus sancti, quo modo datur.
- 32 De charact. re: quod non possit iterari in eodem homine, si que iterare tenet, quis, nisi, faciat grauius peccet, non tamen fiat irregularis.
- 33 Dispositiones ad eorum effectuum productionem requisitae.
- 34 Ignorantis peccatis non sufficit sine penitentia: quam nec sufficit, ut contritionem esse, nisi bona fide existimet contritio.
- 35 Is qui existimat se non esse contritum, debet consistere ante susceptionem huius sacramenti. Et quod dist. actio conueniens in eadem susceptione, non impedit de se illius effectum.

28. DVBLEX est effectus sacramenti Confirmationis: v. n. conferre aliquam gratiam sanctificantem, vltra quam conferat baptismus: nam est vere & proprie sacramentum, ex Concil. Trid. sess. 7. can. 1. De Confirm. ipsumque a baptismo distinctum, iuxta can. 1. & 3. De sacram. in genere eadem sess. Quare conferat gratiam ex sequenti can. 6. eamque distinctam ab illa quam baptismus conferat: prout satis indicatur verbis illis in cap. Spiritus sanctus, De consecr. dist. 5. In baptismo regeneramur ad vitam, post baptismum confirmamur ad pugnam. In baptismo abluimur, post baptismum roboramur. Accedit ratio quia oportet vnum quodque speciale sacramentum ad proprium finem ordinari, & specialem gratiam tali fini accommodatam conferre, qualis est quoad hoc sacramentum, specialis Spiritus sancti protectio, & auxilium ad veram fidem constanter tenendam, & profitendam. Alter effectus est character, hoc est, spirituale quoddam & indelebile signum, quod susceptione confirmationis in anima imprimi definitur a Concilio Florent. in Instruct. Armenorum, & in Concil. Trid. sess. 7. De sacram. in genere can. 9. De his suo more late Suarez, *disput. 34.*

29. Sed sufficit de priore notare ex sententia D. Tho. 3. *part. quest. 72. art. 7. ad 2.* in hoc sacramento per se, & ex ipsius institutione, non dari gratiam, nisi secundum augmentum. Ratio est, quam habet Suarez *sect. 2. dist. 2.* quod sola ea sacramenta ex sua institutione conferant primam gratiam, quae instituitur ad peccata remittenda: quandoquidem peccatum mortale siue gratia non excluditur ab anima, neque ipsum potest cum illa in hac manere, taliaque sacramenta tantum sunt duo, quae sacramenta a mortuo: v. n. ea de causa dicuntur, nempe baptismus, qui solus ex sacramentis instituitur ad remissionem peccati originalis, & actualium ante ipsum commissorum; atque penitentia, quae est solum sacramentum de se institutum ad tollenda peccata mortalia post baptismum commissa, ut patet ex doctrina quae de ea datur a Concil. Trid. sess. 14. praeterim cap. 1. & can. 1. & 2. Quae cum ita sint, relinquuntur, confirmationem ex sua institutione, tanquam vnum ex sacramentis viuorum, conferre tantummodo gratiae augmentum, non autem primam gratiam; qua scilicet ex iniusto iusto, tanquam ex mortuo viuus efficiatur.

30. Per accidens tamen fieri potest, ut talem quodque gratiam conferat: nempe, *ut D. Thom. loco cit. addit*, quando alicuiam susipienti, aliquod peccatum mortale quo maculatur, non venit in mentem, ut de eo doleat; vel si in mentem veniat, de eo que doleat, non tamen per contritionem perfectam, sed solum per attritionem. Tunc enim sacramentum supplet defectum illum, nisi in consideratione ea inexcusabilis esset, aut in suscipiente vigeret adhuc aliquis affectus peccati mortalis, excludens firmum propositum non peccandi de cetero. De eodem affectu dubium moueri solet, an eiusmodi gratia sit maior ea, quae datur per baptismum. Cuius tractationem tanquam speculationis scholasticae relinquemus videndam satis plenam apud Suarezium in eadem *sect. 2.*

31. Non est vero tacendum quod idem ibid. in fine monet: effectum auxilii Spiritus sancti, ipsa Confirmationis collatione dari in sua radice: tanquam iure accepto ad illud: re ipsa autem temporibus opportunis, iuxta diuinae sapientiae dispositionem, dari consentaneum fini istius sacramenti, hoc est corroborationi ad fidem veram tenendam ac profitendam. Tuncque ut infallibiliter detur, necessarium esse non apponere obicem peccati mortalis: sicut & id ipsum necessarium fuit in sacramenti susceptione, gratia daretur.

32. De posteriore effectu disputari solet, An talis character sit qualitas noua distincta re ipsa a characterē baptismali, vel solum illius quidam modus & perfectio. Sed neque in eo, ut speculationis quodque scholasticae, necesse est non immorari. Videri potest Suarez. in *cit. disput. 34. sect. 1.* Sufficere notasse, cum eo ipso effectu coniunctum esse, ut hoc sacramentum nequeat in eodem homine iterari: id quod certum est de fide ex Concilio Florent. in instruct. Armenorum versus Hae omnia: & ex Concil. Trid. sess. 7. De sacramentis in genere can. 9. Atque si quis tentet idem sacramentum eidem homini iterato ministrare, nihil faciet, graueque sacrilegii peccatum committet. Per quod an irregularitatem